

Αρ. Αποφ. 2064 /2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Αντιγόνη Τζούμη, Πρωτόδικη, που ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου της Διοίκησης του Πρωτοδικείου, και από τη Γραμματέα Μαρία Νικολακοπούλου. Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 18η Μαρτίου 2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ενάγοντος: 1) μη κερδοσκοπικού αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στην Αθήνα, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος άπαντες παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου του, Στυλιανού Κοκολινάκη.

Της εναγόμενης: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στη Μεταμόρφωση Αττικής, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της, Κρίτωνος Μεταξόπουλου.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 24-09-2014 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου, με γενικό αριθμό κατάθεσης 109490/2014 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 15492/2014 και προσδιορίσθηκε προς συζήτηση αρχικά για τη δικάσιμο της 3-12-2014, εγγραφείσα στο πινάκιο. Κατά τη δικάσιμο αυτή, η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, εν όψει της οποίας η ένδικη αγωγή εγγράφηκε εκ νέου στο πινάκιο.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του σχετικού πινακίου και κατά τη συζήτησή της, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Α. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 2 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ης Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, τα κράτη μέλη παρέχουν το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν, την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει: α) στους δημιουργούς, όσον αφορά τα έργα τους, β) στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές, όσον αφορά την εγγραφή σε υλικό φορέα των ερμηνειών ή εκτελέσεών τους, γ) στους παραγωγούς φωνογραφήματων, όσον αφορά τα φωνογραφήματά τους, δ) στους παραγωγούς της πρώτης υλικής ενσωμάτωσης ταινιών σε φορέα, όσον αφορά το πρωτότυπο και τα αντίγραφα των ταινιών τους, ε) στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, όσον αφορά την υλική ενσωμάτωση των εκπομπών τους, που μεταδίδονται ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, συμπεριλαμβανομένης της καλωδιακής ή δορυφορικής μετάδοσης. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας, «Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν εξαιρέσεις ή περιορισμούς από το δικαίωμα αναπαραγωγής που προβλέπεται στο άρθρο 2 στις ακόλουθες περιπτώσεις: α) αναπαραγωγή σε χαρτί ή ανάλογο υλικό φορέα, με τη χρήση οποιουδήποτε είδους φωτογραφικής τεχνικής ή με οποιαδήποτε άλλη μέθοδο που επιφέρει παρόμοια αποτελέσματα, εκτός από τις παρτιτούρες, υπό

τον όρο ότι οι δικαιούχοι λαμβάνουν δίκαιη αποζημίωση, β) αναπαραγωγές σε οποιοδήποτε μέσο που πραγματοποιούνται από φυσικό πρόσωπο για ιδιωτική χρήση και για μη άμεσους ή έμμεσους εμπορικούς σκοπούς, υπό τον όρο ότι οι δικαιούχοι λαμβάνουν δίκαιη αποζημίωση που συνεκτιμά την εφαρμογή ή όχι των τεχνολογικών μέτρων του άρθρου 6 στο συγκεκριμένο έργο ή άλλο υλικό...» (εξαιρέση της ιδιωτικής αντιγραφής). Συναφώς έχει κριθεί από τη νομολογία του ΔΕΕ ότι η «δίκαιη αποζημίωση» κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, στοιχείο β της Οδηγίας 2001/29 είναι αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ενιαίο σε όλα τα κράτη μέλη που έχουν εισαγάγει εξαιρέση ιδιωτικής αντιγραφής, ανεξαρτήτως της ευχέρειας που τους παρέχεται να καθορίζουν, εντός των ορίων που επιβάλλονται από το δίκαιο της Ένωσης και ιδίως από την ως άνω οδηγία, τη μορφή, τις λεπτομέρειες χρηματοδότησεως και εισπράξεως και το ύψος της ως άνω δίκαιης αποζημιώσεως (βλ. Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 21ης Οκτωβρίου 2010. Padawan SL κατά Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE), Υπόθεση C-467/2008, σκέψη 37). Περαιτέρω, όπως προκύπτει από την τριακοστή πέμπτη και την τριακοστή όγδοη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 2001/29, σκοπός της ως άνω δίκαιης αποζημιώσεως είναι να παράσχει «επαρκή» επανόρθωση στους δημιουργούς για τη χρήση των προστατευόμενων έργων τους χωρίς την άδειά τους.

Για τον καθορισμό του ύψους της ως άνω αποζημιώσεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, ως «πολύτιμο κριτήριο», η «πιθανή ζημία» του δημιουργού από την επίμαχη πράξη αναπαραγωγής, ενώ πάντως η «ασήμαντη» ζημία είναι πιθανό να μη γεννά υποχρέωση πληρωμής (βλ. απόφαση ΔΕΚ Padawan SL, σκέψη 39). Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η πρόβλεψη και το ύψος της δίκαιης αποζημιώσεως τελούν σε συσχετισμό με τη ζημία, η οποία απορρέει για τον δημιουργό από την αναπαραγωγή του προστατευόμενου έργου του, που γίνεται, χωρίς την άδειά του, για ιδιωτική χρήση. Στο πλαίσιο αυτό, η δίκαιη αποζημίωση αποτελεί το αντιστάθμισμα της ζημίας του δημιουργού (βλ. απόφαση ΔΕΚ Padawan SL, σκέψη 40). Εξ αυτού συνάγεται ότι η δίκαιη αποζημίωση πρέπει οπωσδήποτε να υπολογίζεται επί τη βάση του κριτηρίου της ζημίας που προξενείται στους δημιουργούς των προστατευόμενων έργων με την εισαγωγή της εξαιρέσεως της ιδιωτικής αντιγραφής (βλ. απόφαση ΔΕΚ Padawan SL, σκέψη 42). Ως προς το ζήτημα των προσώπων τα οποία αφορά η «δέουσα ισορροπία», η τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2001/29 προβλέπει ότι διατηρείται «ισορροπία» μεταξύ των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των δημιουργών, που έχουν αξίωση επί της δίκαιης αποζημιώσεως, αφενός, και των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των χρηστών προστατευόμενων αντικειμένων, αφετέρου. Πάντως, η παραγωγή αντιγράφου από φυσικό πρόσωπο που ενεργεί ως ιδιώτης ποέπει να θεωρηθεί ως πράξη επιζήμια για τον δημιουργό του οικείου έργου. Εξ αυτού συνάγεται ότι η ζημία στον αποκλειστικό κάτοχο του δικαιώματος αναπαραγωγής προξενείται από το πρόσωπο εκείνο το οποίο προβαίνει, για ιδιωτική του χρήση, σε τέτοια αναπαραγωγή προστατευόμενου έργου χωρίς να ζητήσει προηγουμένως την άδεια του εν λόγω δικαιούχου. Έτσι, το ως άνω πρόσωπο υποχρεούται καταρχήν να ανορθώσει τη ζημία που προξενεί η ως άνω αναπαραγωγή, χρηματοδοτώντας την αποζημίωση που θα καταβληθεί στον ως άνω δικαιούχο (βλ. απόφαση ΔΕΚ Padawan SL, σκέψεις 43, 44 και 45).

Πάντως, λαμβανομένων υπόψη των πρακτικών δυσχερειών προκειμένου να εντοπισθούν οι ιδιώτες χρήστες και να υποχρεωθούν να αποζημιώσουν τους δικαιούχους για τη ζημία που τους προκαλούν, και δεδομένου ότι η ζημία που μπορεί να απορρεύσει από κάθε ιδιωτική χρήση, θεωρούμενη χωριστά, είναι ενδεχομένως ασήμαντη και δεν γεννά έτσι υποχρέωση πληρωμής, όπως αναφέρεται στην τελευταία περίοδο της τριακοστής πέμπτης αιτιολογικής σκέψεως της Οδηγίας 2001/29, επιτρέπεται στα κράτη μέλη να θεσπίσουν για τη χρηματοδότηση της δίκαιης αποζημιώσεως «τέλος ιδιωτικής αντιγραφής» το οποίο δεν βαρύνει τους εν λόγω ιδιώτες, αλλά

εκείνους οι οποίοι προβαίνουν σε διάθεση εξοπλισμού, συσκευών και υποθεμάτων ψηφιακής αναπαραγωγής και οι οποίοι, κατά συνέπεια, διαθέτουν, από νομικής ή πραγματικής απόψεως, τον ως άνω εξοπλισμό σε ιδιώτες ή παρέχουν σε αυτούς υπηρεσία αναπαραγωγής. Στο πλαίσιο του ως άνω συστήματος, η υποχρέωση καταβολής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής βαρύνει τα πρόσωπα που προβαίνουν στη διάθεση του εξοπλισμού αυτού. Βεβαίως, σε ένα τέτοιο σύστημα, αντιθέτως προς ό,τι φαίνεται να επιτάσσει η τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 2001/29, υπόχρεοι για τη χρηματοδότηση της δίκαιης αποζημιώσεως δεν είναι οι χρήστες προστατευόμενων αντικειμένων. Πρέπει, εντούτοις, να επισημανθεί ότι, αφενός, η δραστηριότητα των υποχρέων της ως άνω χρηματοδότησεως, ήτοι η διάθεση στους ιδιώτες χρήστες εξοπλισμού, συσκευών και υποθεμάτων αναπαραγωγής, ή η υπηρεσία αναπαραγωγής την οποία παρέχουν, συνιστά την αναγκαία πραγματική ποσούπόθεση, ώστε τα φυσικά πρόσωπα να αποκτήσουν αντίγραφα για ιδιωτική χρήση.

Αφετέρου, οι ως άνω υπόχρεοι ουδόλως εμποδίζονται να μετακυλίσουν το τέλος ιδιωτικής αντιγραφής στο αντίτιμο της διαθέσεως του εν λόγω εξοπλισμού, των συσκευών και των υποθεμάτων αναπαραγωγής ή στο αντίτιμο της παρασχεθείσας υπηρεσίας αναπαραγωγής. Έτσι, με το τέλος βαρύνεται τελικά ο ιδιώτης χρήστης, που καταβάλλει το ως άνω αντίτιμο. Υπό αυτές τις συνθήκες, ο ιδιώτης χρήστης, προς τον οποίο διατίθεται ο εξοπλισμός, οι συσκευές και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής ή ο οποίος λαμβάνει υπηρεσία αναπαραγωγής, πρέπει να θεωρείται, στην πραγματικότητα, ως ο «έμμεσος οφειλέτης» της δίκαιης αποζημιώσεως. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι το εν λόγω σύστημα επιτρέπει στους οφειλέτες να μετακυλίσουν το κόστος του τέλους στους ιδιώτες χρήστες και, ως εκ τούτου, με το τέλος ιδιωτικής αντιγραφής βαρύνονται οι ιδιώτες χρήστες, πρέπει αυτό να θεωρηθεί σύμφωνο με τη «δέουσα ισορροπία» που πρέπει να εξασφαλισθεί μεταξύ των συμφερόντων των δημιουργών και των συμφερόντων των χρηστών προστατευόμενων αντικειμένων (βλ. απόφαση ΔΕΚ Padawan SL, σκέψεις 46, 47, 48 και 49). Παρότι, επομένως, ο τελικός χρήστης που προβαίνει, για ιδιωτικούς σκοπούς, στην αναπαραγωγή προστατευόμενου έργου θεωρείται κατ' αρχήν ως ο οφειλέτης της δίκαιης αποζημιώσεως, είναι, ωστόσο, θεμιτό τα κράτη μέλη, λαμβανομένων υπόψη των πρακτικών δυσχερειών που ενέχει ένα τέτοιο σύστημα δίκαιης αποζημιώσεως, να ανατρέξουν στα στάδια που προηγούνται της αντιγραφής και να θεσπίσουν, για τη χρηματοδότηση της δίκαιης αποζημιώσεως, «τέλος ιδιωτικής αντιγραφής» εις βάρος των προσώπων που θέτουν εξοπλισμό, συσκευές ή υποθέματα αναπαραγωγής στη διάθεση του τελικού αυτού χρήστη, όταν τα πρόσωπα αυτά έχουν τη δυνατότητα να μετακυλίσουν το ποσό του τέλους αυτού στην τιμή που καταβάλλεται από τον τελικό χρήστη για την εν λόγω διάθεση (βλ. αποφάσεις ΔΕΚ Padawan SL, σκέψεις 46 και 49, Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 16ης Ιουνίου 2011. Stichting de Thuiskopie κατά Opus Supplies Deutschland GmbH και λοιπών, Υπόθεση C-462/2009, σκέψεις 27, 28 και 29, Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 27ης Ιουνίου 2013. Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort) κατά Kyocera και λοιπών (C-457/11) και Canon Deutschland GmbH (C-458/11), και Fujitsu Technology Solutions GmbH (C- 459/11) και Hewlett-Packard GmbH (C-460/11) κατά Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort), Υποθέσεις C- 457-460/2011, σκέψη 76). Θα πρέπει να σημειωθεί ότι το σύστημα χρηματοδότησεως της δίκαιης αποζημιώσεως, που περιγράφηκε ανωτέρω, συμβιβάζεται με τις επιταγές της «δέουσας ισορροπίας», μόνον αν ο επίμαχος εξοπλισμός, συσκευές και υποθέματα αναπαραγωγής μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ιδιωτική αντιγραφή και ως εκ τούτου να προξενήσουν ζημία στον δημιουργό του προστατευόμενου έργου. Υφίσταται, επομένως, δεδομένων των απαιτήσεων αυτών, αναγκαίος σύνδεσμος μεταξύ της επιβολής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής στον εν λόγω εξοπλισμό, τις συσκευές και στα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής και της χρήσεως τούτων για ιδιωτική αναπαραγωγή. Κατά συνέπεια, η άνευ διακρίσεως επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής σε όλους τους τύπους

εξοπλισμού, συσκευών και υποθεμάτων ψηφιακής αναπαραγωγής, ακόμη και στην περίπτωση αγοράς τους από μη φυσικά πρόσωπα, για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή, δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/29. Αντιστρόφως, αφ' ης στιγμής ο επίμαχος εξοπλισμός διατέθηκε στα φυσικά πρόσωπα για ιδιωτικούς σκοπούς, δεν χρειάζεται να αποδειχθεί ότι τα πρόσωπα αυτά όντως παρήγαγαν με αυτόν ιδιωτικά αντίγραφα και προξένησαν έτσι όντως ζημία στον δημιουργό του προστατευόμενου έργου.

Πράγματι, καλώς τεκμαίρεται ότι τα ως άνω φυσικά πρόσωπα επωφελούνται πλήρως από τη θέση του εξοπλισμού στη διάθεσή τους, λογίζεται, δηλαδή, ότι κάνουν χρήση όλων των σχετικών με τον εν λόγω εξοπλισμό λειτουργιών, περιλαμβανομένης της λειτουργίας της αναπαραγωγής. Εξ αυτού συνάγεται ότι απλώς και μόνο η ικανότητα του ως άνω εξοπλισμού ή των ως άνω συσκευών να παράγουν αντίγραφα αρκεί για να δικαιολογήσει την επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, υπό την προϋπόθεση ότι ο εν λόγω εξοπλισμός ή συσκευές έχουν διατεθεί στα φυσικά πρόσωπα υπό την ιδιότητά τους ως ιδιωτών χρηστών (βλ. απόφαση ΔΕΚ Padawan SL, σκέψεις 52 έως 56). Ωστόσο, λαμβανομένων υπόψη των πρακτικών δυσχερειών σχετικά με τον καθορισμό του προορισμού για ιδιωτική χρήση υποθέματος εγγραφής κατάλληλου για την αναπαραγωγή, η πρόβλεψη μαχητού τεκμηρίου για τη χρήση αυτή κατά τη διάθεση του εν λόγω υποθέματος σε φυσικό πρόσωπο είναι, κατ' αρχήν, δικαιολογημένη και ανταποκρίνεται στην επιδιωκόμενη «δέουσα ισορροπία» μεταξύ των συμφερόντων των δημιουργών και των συμφερόντων των χρηστών προστατευόμενων αντικειμένων. Συνεπώς, στο πλαίσιο συστημάτων χρηματοδοτήσεως της δίκαιης αποζημιώσεως, μέσω επιβολής τέλους ιδιωτικής αντιγραφής εις βάρος των προσώπων τα οποία προβαίνουν στη θέση σε κυκλοφορία στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους υποθεμάτων εγγραφής κατάλληλων για την αναπαραγωγή, για εμπορικούς σκοπούς και έναντι αντιτίμου, δεν αντιβαίνει προς τη διάταξη αυτή η πρόβλεψη εκ μέρους του εν λόγω κράτους μέλους μαχητού τεκμηρίου ιδιωτικής χρήσεως των εν λόγω υποθεμάτων κατά τη διάθεσή τους σε φυσικά πρόσωπα, όταν πρακτικές δυσχέρειες σχετικά με τον καθορισμό της ιδιωτικής χρήσεως των επίμαχων υποθεμάτων δικαιολογούν την πρόβλεψη τέτοιου τεκμηρίου και καθόσον το προβλεπόμενο τεκμήριο δεν καταλήγει στην επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η τελική χρήση των υποθεμάτων αυτών δεν εμπίπτει προδήλως στην περίπτωση την οποία αφορά η διάταξη αυτή (βλ. Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 11ης Ιουλίου 2013. Amazon.com International Sales Inc. και λοιποί κατά Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH, Υπόθεση C521/2011, σκέψεις 43 και 45). Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το γράμμα της τριακοστής πέμπτης αιτιολογικής σκέψεως της Οδηγίας 2001/29. Πράγματι, στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη αναφέρεται, ως πολύτιμο κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους της δίκαιης αποζημιώσεως, όχι απλώς η «ζημία» καθαυτή, αλλά η «πιθανή» ζημία.

Ο «πιθανός» χαρακτήρας της ζημίας που προξενείται στον δημιουργό του προστατευόμενου έργου έγκειται στην εκπλήρωση της αναγκαίας προϋποθέσεως που είναι η διάθεση σε φυσικό πρόσωπο εξοπλισμού ή συσκευών που παρέχουν τη δυνατότητα παραγωγής αντιγράφων, χωρίς να πρέπει υποχρεωτικά να επακολουθήσει πράγματι παραγωγή ιδιωτικών αντιγράφων. Εξ όσων ανωτέρω αναφέρονται προκύπτει ότι είναι απαραίτητος ο σύνδεσμος μεταξύ της επιβολής του τέλους που προορίζεται να χρηματοδοτήσει τη δίκαιη αποζημίωση στον εξοπλισμό, στις συσκευές καθώς και στα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής και της τεκμαιρόμενης χρήσεως τούτων για ιδιωτική αναπαραγωγή. Συνεπώς, δεν είναι σύμφωνη προς την Οδηγία 2001/29 η άνευ διακρίσεως επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, ιδίως σε εξοπλισμό, συσκευές καθώς και υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής που δεν διατίθενται σε ιδιώτες χρήστες και προδήλως προορίζονται για

χρήσεις άλλες από την παραγωγή αντιγραφών για ιδιωτική χρήση ((βλ. απόφαση ΔΕΚ Padawan SL , σκέψεις 57 έως 59). Συναφώς, η διάθεση στο εμπόριο εξοπλισμού, συσκευών καθώς και υποθεμάτων ψηφιακής αναπαραγωγής πρέπει να απαλλάσσεται από το εν λόγω τέλος, όταν ο κατασκευαστής ή εισαγωγέας αυτών αποδεικνύει ότι διέθεσε τον εν λόγω εξοπλισμό, τις συσκευές, καθώς και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής σε μη φυσικά πρόσωπα, για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή. Συνεπώς, είναι συμβατή προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Οδηγίας 2001/29 εθνική ρύθμιση, που προβλέπει σύστημα χρηματοδότησης δίκαιης αποζημίωσης, συνιστάμενο στην επιβολή τέλους ιδιωτικής αντιγραφής στους κατασκευαστές και εισαγωγείς που πωλούν τον εξοπλισμό, τις συσκευές, καθώς και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής σε επαγγελματίες, γνωρίζοντας ότι ο εξοπλισμός, οι συσκευές, καθώς και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής προορίζονται για μεταπώληση από τους επαγγελματίες αυτούς, αλλά αγνοώντας, αν οι τελικοί αγοραστές των εν λόγω καρτών είναι ιδιώτες ή επαγγελματίες, υπό την προϋπόθεση ότι η λειτουργία ενός τέτοιου συστήματος δικαιολογείται από την ύπαρξη πρακτικών δυσχερειών, οι υπόχρεοι καταβολής του τέλους απαλλάσσονται από την καταβολή του, εάν αποδεικνύουν ότι πωλούν τον εξοπλισμό, τις συσκευές, καθώς και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής σε επαγγελματίες μη φυσικά πρόσωπα, για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή και το εν λόγω σύστημα προβλέπει δικαίωμα επιστροφής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, το οποίο είναι αποτελεσματικό και δεν καθιστά υπερβολικά δυσχερή την ανάκτηση του καταβληθέντος τέλους (βλ. Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 5ης Μαρτίου 2015, Copydan Bandkopi κατά Nokia Danmark A/S, Υπόθεση C-463/2012, σκέψεις 50 και 55).

Επομένως, η θέσπιση, από ένα κράτος μέλος, συστήματος χρηματοδότησεως της δίκαιης αποζημίωσης, το οποίο συνίσταται στην άνευ διακρίσεων επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής επί της θέσεως σε κυκλοφορία, για εμπορικούς σκοπούς και έναντι αντιπίμου, των υποθεμάτων εγγραφής που είναι κατάλληλα για την αναπαραγωγή, περιλαμβανομένης της περιπτώσεως κατά την οποία η τελική χρήση τους δεν εμπίπτει στις περιπτώσεις τις οποίες αφορά το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β' της Οδηγίας 2001/29, προβλέποντας συγχρόνως δικαίωμα επιστροφής του καταβληθέντος τέλους, καθόσον το εν λόγω δικαίωμα είναι ουσιαστικό και δεν καθιστά εξαιρετικά δυσχερή την επιστροφή του καταβληθέντος τέλους, μπορεί να συνάδει με το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β' της Οδηγίας 2001/29, με την έννοια της αποκατάστασης της επιδιωκόμενης «δέουσας ισορροπίας», σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Οδηγίας 2001/29, μεταξύ των συμφερόντων των δικαιούχων του αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής και των συμφερόντων των χρηστών των προστατευομένων αντικειμένων, όταν οι πρακτικές δυσχέρειες να προσδιοριστούν οι ιδιώτες χρήστες και να υποχρεωθούν να αποζημιώσουν τους δικαιούχους για τη ζημία που τους προκάλεσαν ή λοιπές παρεμφερείς δυσχέρειες δικαιολογούν την επιβολή του τέλους αυτού (βλ. Απόφαση Amazon.com International Sales Inc., Υπόθεση C-521/2011, σκέψεις 29, 30 και 31).

Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την ένατη αιτιολογική σκέψη της ως άνω Οδηγίας, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να διασφαλιστεί υψηλό επίπεδο προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, επειδή είναι ουσιώδη για την πνευματική δημιουργία. Έτσι, κατά τη δέκατη αιτιολογική σκέψη της ίδιας οδηγίας, οι δημιουργοί ή οι εκτελεστές ή οι ερμηνευτές, για να μπορούν να συνεχίσουν τη δημιουργική και καλλιτεχνική τους εργασία, πρέπει να λαμβάνουν εύλογη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους. Ειδικότερα, από το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', καθώς και από την τριακοστή πέμπτη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω Οδηγίας προκύπτει ότι, στα κράτη μέλη που έχουν εισαγάγει την εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής, οι δικαιούχοι πρέπει να λαμβάνουν δίκαιη αποζημίωση για να αποζημιωθούν

επαρκώς για τη χωρίς τη συγκατάθεσή τους χρήση των έργων τους ή άλλων προστατευόμενων αντικειμένων. Επιπλέον, κατά την παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου, η εισαγωγή της εξαιρέσεως της ιδιωτικής αντιγραφής δεν δύναται να θίξει με αδικαιολόγητο τρόπο τα έννομα συμφέροντα του κατόχου του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας. Επομένως, και επειδή διαφορετικά θα στερηθούν παντελώς της αποτελεσματικότητάς τους, οι διατάξεις αυτές επιβάλλουν στο κράτος μέλος, που εισήγαγε στο εσωτερικό του δίκαιο την εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής, υποχρέωση αποτελέσματος, υπό την έννοια ότι το κράτος αυτό οφείλει να διασφαλίσει, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του, τηνπραγματική είσπραξη της δίκαιης αποζημιώσεως η οποία προορίζεται να αποζημιώσει τους δημιουργούς που υπέστησαν τη γενομένη ζημία, ειδικά δε αν αυτή γεννήθηκε στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους (βλ. Απόφαση Stichting de Thuiskopie, Υπόθεση C-462/2009 σκέψεις 32, 33 και 34).

Επειδή, πάντως, τα κράτη μέλη, και όχι οι δικαιούχοι, είναι εκείνα που προβλέπουν την εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής και επιτρέπουν, για τους σκοπούς της πραγματοποιήσεως της αντιγραφής αυτής, τη χρήση των έργων ή άλλου προστατευόμενου υλικού, το κράτος μέλος που επέτρεψε, με τη θέσπιση της εξαιρέσεως, την πραγματοποίηση της ιδιωτικής αντιγραφής έχει την ευθύνη να εξασφαλίσει και την ορθή εφαρμογή της εν λόγω εξαιρέσεως και να περιορίσει έτσι τις πράξεις για τις οποίες οι δικαιούχοι δεν έχουν δώσει τη συγκατάθεσή τους. Επομένως, το γεγονός ότι ένα κράτος μέλος δεν εξασφάλισε την ορθή εφαρμογή της εξαιρέσεως της ιδιωτικής αντιγραφής ουδόλως μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να μην οφείλεται δίκαιη αποζημίωση στους δικαιούχους, οι οποίοι εξάλλου ενδέχεται να υποστούν περαιτέρω ζημία λόγω ακριβώς της παραλείψεως αυτής του κράτους μέλους (βλ. Απόφαση VG Wort, Υποθέσεις C-457-460/2011, σκέψεις 52, 53 και 54). Δεδομένου ότι, κατ' αρχήν οι τελικοί χρήστες που προβαίνουν, για ιδιωτική τους χρήση, στην αναπαραγωγή προστατευόμενου έργου χωρίς προηγουμένως να έχουν ζητήσει άδεια του δικαιούχου και που, επομένως, προκαλούν ζημία στον τελευταίο έχουν την υποχρέωση να τον αποζημιώσουν, δύναται να τεκμαρθεί ότι η ζημία που πρέπει να αποκατασταθεί γεννήθηκε στο έδαφος του κράτους μέλους όπου κατοικούν οι τελικοί αυτοί χρήστες. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, αν κράτος μέλος έχει εισαγάγει στο εσωτερικό του δίκαιο την εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής και αν οι τελικοί χρήστες που προβαίνουν, για ιδιωτικούς σκοπούς, στην αναπαραγωγή προστατευόμενου έργου κατοικούν στο έδαφος του, το εν λόγω κράτος μέλος οφείλει να διασφαλίσει, σύμφωνα με την εδαφική του αρμοδιότητα, την πραγματική είσπραξη της δίκαιης αποζημιώσεως για την αποκατάσταση της ζημίας που οι δημιουργοί υφίστανται στο έδαφος του.

Έτσι, σε περίπτωση που ένα κράτος μέλος επέλεξε να δημιουργήσει ένα σύστημα, όπου η οφειλόμενη, λόγω της εξαιρέσεως της ιδιωτικής αντιγραφής, δίκαιη αποζημίωση αξιώνεται να καταβληθεί από τον κατασκευαστή ή εισαγωγέα των υποθεμάτων που προορίζονται για την αναπαραγωγή προστατευόμενων έργων, και στο έδαφος του γεννάται η ζημία που προκαλείται στους δημιουργούς από τη για ιδιωτικούς σκοπούς χρήση των έργων τους από αγοραστές που κατοικούν εκεί. το κράτος αυτό οφείλει, σύμφωνα με την ως άνω υποχρέωση αποτελέσματος που υπέχει, να διασφαλίσει ότι οι δημιουργοί αυτοί θα λάβουν πραγματικό τη δίκαιη αποζημίωση που προορίζεται να τους αποζημιώσει για τη ζημία αυτή. Στο εθνικό δικαστήριο απόκειται, σε περίπτωση αδυναμίας να διασφαλιστεί η καταβολή της δίκαιης αποζημιώσεως από τους αγοραστές λόγω πρακτικών δυσχερειών στην εξακριβωσή τους, να ερμηνεύσει το εθνικό δίκαιο κατά τρόπο ώστε να καθίσταται δυνατό να αξιώνεται η καταβολή της αποζημιώσεως αυτής από οφειλέτη, ο οποίος ενεργεί υπό την ιδιότητα του εμπόρου. Επομένως, όταν η είσπραξη αυτή παρουσιάζει δυσχέρειες, το οικείο κράτος μέλος υποχρεούται επίσης να τις υπερβεί λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε περιπτώσεως (βλ. Απόφαση Stichting de Thuiskopie, Υπόθεση C-462/2009 σκέψεις 35, 36, 39 και 41). Πάντως, όταν δεν υφίστανται πρακτικές δυσχέρειες ή όταν

οι δυσχέρειες αυτές δεν είναι επαρκείς, δεν υπάρχει ο απαραίτητος σύνδεσμος μεταξύ, αφενός, της επιβολής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής στα υποθέματα και, αφετέρου, της χρήσεώς τους για ιδιωτική αναπαραγωγή, οπότε η άνευ διακρίσεων επιβολή του τέλους αυτού δεν δικαιολογείται και δεν ανταποκρίνεται στην επιδιωκόμενη «δέουσα ισορροπία» μεταξύ των συμφερόντων των εν λόγω δικαιούχων και των συμφερόντων των χρηστών προστατευόμενων αντικειμένων. Στο εθνικό δικαστήριο απόκειται να εξετάσει, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων κάθε εθνικού συστήματος και των επιβαλλομένων με την Οδηγία 2001/29 ορίων, αν πρακτικές δυσχέρειες δικαιολογούν το σύστημα αυτό χρηματοδοτήσεως της δίκαιης αποζημιώσεως και, σε καταφατική περίπτωση, αν το δικαίωμα επιστροφής των τυχόν καταβληθέντων τελών πέραν της περιπτώσεως για την οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Οδηγίας 2001/29 είναι πραγματικό και δεν καθιστά εξαιρετικώς δυσχερή την επιστροφή των εν λόγω τελών.

Ειδικότερα, το εθνικό δικαστήριο πρέπει να εξετάσει, πρώτον, αν η άνευ διακρίσεων επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, λόγω της θέσεως σε κυκλοφορία για εμπορικούς σκοπούς και έναντι αμοιβής υποθεμάτων εγγραφής κατάλληλων για την αναπαραγωγή, ανταποκρίνεται πάντοτε σε επαρκείς πρακτικές δυσχέρειες. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να ληφθεί υπόψη το περιεχόμενο, η αποτελεσματικότητα, ο βαθμός στον οποίο είναι γνωστή και η απλότητα εφαρμογής της εξαιρέσεως. Δεύτερον, το εθνικό δικαστήριο πρέπει επίσης να εξετάσει αν το περιεχόμενο, η αποτελεσματικότητα, ο βαθμός στον οποίο είναι γνωστή και η απλότητα ασκήσεως του δικαιώματος επιστροφής καθιστούν δυνατή την άμβλυνση των ενδεχόμενων ανισορροπιών που δημιουργεί το σύστημα προς αντιμετώπιση των διαπιστωθεισών πρακτικών δυσχερειών. Υπό τα δεδομένα αυτά, συνεπώς, είναι συμβατή προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29 εθνική νομοθεσία κράτους μέλους, η οποία επιβάλλει άνευ διακρίσεων τέλος ιδιωτικής αντιγραφής στην πρώτη θέση σε κυκλοφορία στο έδαφος του, για εμπορικούς σκοπούς και έναντι αντιτίμου, υποθεμάτων εγγραφής κατάλληλων για την αναπαραγωγή, προβλέποντας, συγχρόνως, δικαίωμα επιστροφής των καταβληθέντων τελών σε περίπτωση κατά την οποία η τελική χρήση των υποθεμάτων αυτών δεν εμπίπτει στην περίπτωση την οποία αφορά η διάταξη αυτή όταν, όπερ απόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξετάσει, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων κάθε εθνικού συστήματος και των επιβαλλομένων με την οδηγία αυτή ορίων, πρακτικές δυσχέρειες δικαιολογούν το σύστημα αυτό χρηματοδοτήσεως της δίκαιης αποζημιώσεως και το εν λόγω δικαίωμα επιστροφής είναι πραγματικό και δεν καθιστά εξαιρετικώς δυσχερή την επιστροφή του καταβληθέντος τέλους (βλ. Απόφαση Απίθζοη.οοΓη International Sales Inc., Υπόθεση C-521/2011, σκέψεις 33, 34, 35, 36 και 37). Β. Εκ της παρατιθέμενης ως άνω νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ), σε σχέση με την ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχ. β της Οδηγίας 2001/29, συνάγεται ότι, προς διευκόλυνση των δημιουργών και των φορέων συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν, εάν πραγματοποιήθηκε αναπαραγωγή ενός πνευματικού ή καλλιτεχνικού έργου προς ιδιωτική χρήση, καθώς και το μέγεθος της αναπαραγωγής, η ως άνω διάταξη ιδρύει νόμιμο τεκμήριο υπέρ των δημιουργών και των φορέων συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. ΑΠ 2097/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, και προσκομιζόμενη από 5-02-2013 γνωμοδότηση του επίκουρου καθηγητή πολιτικής δικονομίας της Νομικής Σχολής Αθηνών, Δημητρίου Τσικρικά, σελ. 7-8). Ειδικότερα, κατά την απόφαση Padawan (υπόθεση C-467/2008), απλώς και μόνο η ικανότητα του εξοπλισμού, των συσκευών και των υποθεμάτων ψηφιακής αναπαραγωγής να παράγουν αντίγραφα αρκεί για να δικαιολογήσει την επιβολή τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, υπό την προϋπόθεση ότι ο εν λόγω εξοπλισμός ή συσκευή έχουν διατεθεί σε φυσικά πρόσωπα υπό την ιδιότητά τους ως ιδιωτών χρηστών. Αφ' ης στιγμής ο επίμαχος εξοπλισμός διατέθηκε στα φυσικά πρόσωπα για ,ιδιωτικούς σκοπούς, δεν χρειάζεται να αποδειχθεί ότι τα πρόσωπα αυτά όντως παρήγαγαν με αυτόν ιδιωτικά

αντίγραφα και προξένησαν έτσι όντως ζημία στο δημιουργό του προστατευόμενου έργου, διότι καλώς τεκμαίρεται ότι τα ως άνω φυσικά πρόσωπα επωφελούνται πλήρως από τη θέση του εξοπλισμού στη διάθεσή τους, λογίζεται δηλαδή ότι κάνουν χρήση όλων των σχετικών με τον εν λόγω εξοπλισμό λειτουργιών, περιλαμβανομένης και της λειτουργίας της αναπαραγωγής. Επομένως, όταν τεχνικά μέσα ή συσκευές, τα οποία είναι κατάλληλα προς αναπαραγωγή πνευματικών ή καλλιτεχνικών έργων, διατίθενται σε φυσικά πρόσωπα για ιδιωτική χρήση, η αναπαραγωγή ιδιωτικών αντιγράφων τεκμαίρεται αμαχήτως, με συνέπεια να θεμελιώνεται η αξίωση προς καταβολή δίκαιης αποζημίωσης. Στην περίπτωση αυτή, ο ενάγων δεν απαιτείται να προβεί στην ιδιαίτερως δυσχερή απόδειξη της διενέργειας ιδιωτικής αναπαραγωγής του έργου, ιδίως δε του μεγέθους της.

Η πραγματοποίηση της αναπαραγωγής τεκμαίρεται αμαχήτως, αρκεί ο ενάγων να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία συνιστούν τη βάση του τεκμηρίου και δη ότι τα τεχνικά μέσα και οι συσκευές είναι πρόσφορες και κατάλληλες προς αναπαραγωγή πνευματικών και καλλιτεχνικών έργων, καθώς και ότι τα τεχνικά μέσα και οι συσκευές διατέθηκαν σε φυσικά πρόσωπα για ιδιωτική χρήση. Περαιτέρω, από τη νομολογία του ΔΕΕ, αναφορικά με την ερμηνεία της ως άνω Οδηγίας, έχει κριθεί ότι οι διατάξεις αυτής επιβάλλουν στο κράτος μέλος, το οποίο εισήγαγε στο εσωτερικό του δίκαιο την εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής, υποχρέωση αποτελέσματος, υπό την έννοια ότι το κράτος αυτό οφείλει να διασφαλίσει, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του, την πραγματική είσπραξη της δίκαιης αποζημίωσης, η οποία προορίζεται να αποζημιώσει τους δημιουργούς, που υπέστησαν τη γενόμενη ζημία, ειδικά δε αν αυτή γεννήθηκε στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους. Το τελευταίο, που επέτρεψε, με τη θέσπιση της ως άνω εξαίρεσης, την πραγματοποίηση της ιδιωτικής αντιγραφής έχει την ευθύνη να εξασφαλίσει την ορθή εφαρμογή της εν λόγω εξαίρεσης και να περιορίσει έτσι τις πράξεις εκείνες, για τις οποίες οι δικαιούχοι δεν έχουν δώσει τη συγκατάθεσή τους. Στο εθνικό δικαστήριο του κράτους αυτού απόκειται, σε περίπτωση αδυναμίας να διασφαλιστεί η καταβολή της δίκαιης αποζημίωσης από τους τελικούς χρήστες, αγοραστές, λόγω πρακτικών δυσχερειών στην εξακρίβωσή τους, να ερμηνεύσει το εθνικό δίκαιο, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να καθίσταται δυνατό να αξιώνεται η καταβολή της αποζημίωσης αυτής από οφειλέτη, ο οποίος ενεργεί υπό την ιδιότητα του εμπόρου (βλ. υπόθεση C-462/2009 σκέψη 34 και 41, υπόθεση C-457 έως 460/2011, σκέψη 53). Υπό τα δεδομένα αυτά, συνεπώς, έχει κριθεί ότι είναι συμβατή προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Οδηγίας 2001/29 εθνική νομοθεσία κράτους μέλους, η οποία επιβάλλει άνευ διακρίσεων τέλος ιδιωτικής αντιγραφής στην πρώτη θέση σε κυκλοφορία στο έδαφος του, για εμπορικούς σκοπούς και έναντι αντιπίμου, υποθεμάτων εγγραφής κατάλληλων για την αναπαραγωγή, προβλέποντας, συγχρόνως, δικαίωμα επιστροφής των καταβληθέντων τελών σε περίπτωση κατά την οποία η τελική χρήση των υποθεμάτων αυτών δεν εμπίπτει στην περίπτωση την οποία αφορά η διάταξη αυτή όταν, όπερ απόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξετάσει, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων κάθε εθνικού συστήματος και των επιβαλλομένων με την οδηγία αυτή ορίων, πρακτικές δυσχέρειες δικαιολογούν το σύστημα αυτό χρηματοδοτήσεως της δίκαιης αποζημιώσεως και το εν λόγω δικαίωμα επιστροφής είναι πραγματικό και δεν καθιστά εξαιρετικώς δυσχερή την επιστροφή του καταβληθέντος τέλους (βλ. υπόθεση C-521/2011, σκέψεις 37 και 45).

Συναφώς, κρίθηκε από το ΔΕΕ (υπόθεση C-521/2011, σκέψεις 29-31, υπόθεση C-463/2012, σκέψεις 50 και 55) ότι η διάθεση στο εμπόριο τεχνικών μέσων ή συσκευών, κατάλληλων προς αναπαραγωγή προστατευόμενων έργων, πρέπει να απαλλάσσεται από το τέλος ιδιωτικής αντιγραφής, όταν ο κατασκευαστής ή εισαγωγέας αυτών, σε βάρος του οποίου επιβάλλεται το τέλος αυτό, αποδεικνύει ότι διέθεσε τον εν λόγω εξοπλισμό, τις συσκευές και τα υποθέματα

ψηφιακής αναπαραγωγής σε μη φυσικά πρόσωπα και για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή. Έτσι, κρίθηκε ότι είναι συμβατή προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Οδηγίας 2001/29 εθνική ρύθμιση, που προβλέπει σύστημα χρηματοδότησης δίκαιης αποζημίωσης συνιστάμενο στην επιβολή τέλους ιδιωτικής αντιγραφής στους κατασκευαστές και εισαγωγείς που πωλούν τον εξοπλισμό, τις συσκευές, καθώς και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής σε επαγγελματίες, γνωρίζοντας ότι ο εξοπλισμός, οι συσκευές, καθώς και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής προορίζονται για μεταπώληση από τους επαγγελματίες αυτούς, αλλά αγνοώντας, αν οι τελικοί αγοραστές του εν λόγω εξοπλισμού είναι ιδιώτες ή επαγγελματίες, υπό την προϋπόθεση ότι η λειτουργία ενός τέτοιου συστήματος δικαιολογείται από την ύπαρξη πρακτικών δυσχερειών, οι υπόχρεοι καταβολής του τέλους απαλλάσσονται από την καταβολή του. Εάν αποδεικνύουν ότι πωλούν τον εξοπλισμό, τις συσκευές, καθώς και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής σε επαγγελματίες μη φυσικά πρόσωπα, για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή και το εν λόγω σύστημα προβλέπει δικαίωμα επιστροφής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, το οποίο είναι αποτελεσματικό και δεν καθιστά υπερβολικά δυσχερή την ανάκτηση του καταβληθέντος τέλους (βλ. Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 5ης Μαρτίου 2015, Corydan Bandkorpi κατά Nokia Danmark A/S, Υπόθεση C-463/2012, σκέψεις 50 και 55). Με βάση τα ανωτέρω συνάγεται ότι, κατά τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχ. β της Οδηγίας 2001/29, στην περίπτωση που κατάλληλα και πρόσφορα προς αναπαραγωγή τεχνικά μέσα διατίθενται σε μη φυσικά πρόσωπα, ιδρύεται μαχητό τεκμήριο ότι με τα μέσα αυτά πραγματοποιείται αναπαραγωγή προς ιδιωτική χρήση, με συνέπεια να γεννάται αξίωση προς καταβολή δίκαιης αποζημίωσης. Η επιβολή τέλους ιδιωτικής αντιγραφής και η είσπραξη της δίκαιης αποζημίωσης στην περίπτωση αυτή δικαιολογείται από την ύπαρξη πρακτικών δυσχερειών στην εξακρίβωση των τελικών παραληπτών/χρηστών των τεχνικών αυτών μέσων, οι οποίοι προβαίνουν σε αναπαραγωγή ιδιωτικών αντιγράφων και επιβάλλεται προκειμένου να διασφαλιστεί με τρόπο αποτελεσματικό η πραγματική είσπραξη της δίκαιης αποζημίωσης, η οποία προορίζεται να αποζημιώσει τους δημιουργούς, που υπέστησαν τη ζημία. Πράγματι, εάν επιβαλλόταν στους δημιουργούς το βάρος να αποδείξουν ότι συσκευές κατάλληλες και με προορισμό την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση, που διατίθενται σε μη φυσικά πρόσωπα, χρησιμοποιούνται πράγματι για ιδιωτική χρήση, δε θα εξασφαλιζόταν ότι θα λάμβαναν δίκαιη αποζημίωση για τη ζημία που τους προκαλείται. Οι δημιουργοί δεν μπορούν να ικανοποιήσουν το βάρος απόδειξης, διότι δεν γνωρίζουν τον τελικό χρήστη των συσκευών.

Προς αποκατάσταση, όμως, της επιδιωκόμενης «δέουσας ισορροπίας», σύμφωνα με τις απαιτήσεις της οδηγίας 2001/29, μεταξύ των δικαιούχων του αποκλειστικού δικαιώματος αναπαραγωγής και των συμφερόντων των χρηστών των προστατευόμενων αντικειμένων, προκειμένου ένα σύστημα χρηματοδότησης της δίκαιης αποζημίωσης, συνιστάμενο στην άνευ διακρίσεων επιβολή τέλους ιδιωτικής αντιγραφής επί τεχνικών μέσων ή συσκευών κατάλληλων προς αναπαραγωγή να είναι συμβατό με το άρθρο 5 παρ. 2 στοιχ. β της Οδηγίας αυτής, θεσπίζεται το ανωτέρω μαχητό τεκμήριο, ώστε να απαλλάσσονται οι υπόχρεοι καταβολής του τέλους αυτού, εάν αποδεικνύουν ότι πωλούν τον εξοπλισμό, τις συσκευές και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής σε επαγγελματίες μη φυσικά πρόσωπα και για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή και, ταυτοχρόνως, το εν λόγω σύστημα προβλέπει δικαίωμα επιστροφής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, το οποίο είναι αποτελεσματικό και δεν καθιστά υπερβολικά δυσχερή την ανάκτηση του καταβληθέντος τέλους. Στην περίπτωση αυτή, ο εναγών δεν απαιτείται να αποδείξει την πραγματοποίηση αναπαραγωγής ιδιωτικών αντιγράφων, δεδομένου ότι κατά κανόνα θα αγνοεί τους τελικούς παραλήπτες των συσκευών αναπαραγωγής, αλλά αρκεί να αποδείξει τη βάση του ως άνω μαχητού τεκμηρίου, δηλαδή τη διάθεση σε επαγγελματίες, μη φυσικά πρόσωπα, τεχνικών μέσων και συσκευών, κατάλληλων προς αναπαραγωγή προστατευόμενων έργων. Αντίστοιχα,

λόγω του μαχητού τεκμηρίου και της αντιστροφής τους βάρους απόδειξης, ο εναγόμενος (κατασκευαστής και εισαγωγέας των τεχνικών μέσων και υπόχρεος καταβολής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής) φέρει πλέον το βάρος να αποδείξει ότι τα πωληθέντα και διατεθέντα από αυτόν τεχνικά μέσα και συσκευές σε επαγγελματίες, μη φυσικά πρόσωπα προορίζονται για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή και ότι με αυτά δεν πραγματοποιήθηκε αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση. Γ. Περαιτέρω, το άρθρο 18 παρ. 1 του ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων" ορίζει ότι "με την επιφύλαξη των επόμενων παραγράφων επιτρέπεται, χωρίς την άδεια του δημιουργού και χωρίς αμοιβή, η αναπαραγωγή ενός έργου, που έχει νομίμως δημοσιευθεί εφόσον η αναπαραγωγή γίνεται για ιδιωτική χρήση εκείνου που την κάνει. Δεν αποτελεί ιδιωτική χρήση η χρήση στο πλαίσιο μιας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού". Η ανωτέρω παράγραφος του άρθρου 18 του ν. 2121/1993 καθιερώνει περιορισμό του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού, σύμφωνα με αυτήν, επιτρέπεται η αναπαραγωγή ενός πνευματικού έργου, εφόσον γίνεται για ιδιωτική χρήση. Στην προαναφερόμενη διάταξη δεν προσδιορίζεται η έννοια της ιδιωτικής χρήσης, η οποία θα πρέπει να αναζητηθεί ερμηνευτικά με βάση τον αρνητικό ορισμό του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 1 της διάταξης αυτής, σύμφωνα με την οποία δεν αποτελεί ιδιωτική χρήση, η χρήση στο πλαίσιο μιας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού, σε αντιδιαστολή προς την έννοια της δημόσιας χρήσης, όπως αυτή αναφέρεται στη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 του νόμου 2121/1993, σύμφωνα με την οποία ως δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξάρτητα από το ζήτημα εάν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Με βάση τα προαναφερόμενα συνάγεται ότι είναι ιδιωτική η χρήση που γίνεται από τον ίδιο το χρήστη για προσωπική του χρήση ή χρήση από το άμεσο οικογενειακό και κοινωνικό του περιβάλλον (Κουμάντος, Πνευματική ιδιοκτησία, 2000, σελ. 302, Μαρίνος, Προβλήματα πνευματικής ιδιοκτησίας από την αναπαραγωγή μέσω φωτοτυπικών κέντρων, ΕΕμπΔ 2002, σελ 463 επ. και ιδίως σελ. 464-465, Παπαδοπούλου, Η φωτοτυπική αναπαραγωγή από βιβλιοθήκες και προβλήματα πνευματικής ιδιοκτησίας, ΔΕΕ 2006. σελ. 345 επ. και ιδίως σελ. 352). Στην ερμηνεία της ως άνω έννοιας περιέχεται σαφώς λειτουργικός προσανατολισμός. Αποδίδεται το ουσιαστικό κριτήριο, κατά πόσο εκείνος που αναπαράγει το έργο το κάνει για την ικανοποίηση δικών του προσωπικών αναγκών και επιδιώξεων. Επιπλέον, η διατύπωση «εκείνου που την κάνει» (ενν. την αναπαραγωγή) δηλώνει ότι ο προορισμός για ιδιωτική χρήση κρίνεται, στη νομοθετική σκέψη, σε σχέση με συγκεκριμένη αναπαραγωγή συγκεκριμένου προσώπου.

Με βάση τα παραπάνω, η διάκριση μεταξύ αναπαραγωγής που γίνεται για ιδιωτική χρήση εκείνου που την κάνει και αναπαραγωγής που γίνεται για μη ιδιωτική χρήση δεν μπορεί να στηριχθεί σε κριτήρια τυπικά και αφηρημένα, διότι αυτά δεν ανταποκρίνονται στη νομοθετική προσέγγιση. Τέτοια κριτήρια, και όχι κριτήρια ουσιαστικά, είναι, επί παραδείγματι, κριτήρια που θα ανήγαν σε μόνα αποφασιστικά τα επαγγελματικά γνωρίσματα εκείνου που κάνει την αναπαραγωγή (π.χ. έμπορος, ελεύθερος επαγγελματίας, δημόσιος υπάλληλος, απλός ιδιώτης κ.ά.) ή τον φυσικό χώρο στον οποίο γίνεται η αναπαραγωγή (που μπορεί να είναι π.χ. κατοικία, γραφείο, χώρος άσκησης εμπορίας, χώρος δημόσιας υπηρεσίας κ.ά.) ή σε ιδιοκτησιακού χαρακτήρα ζητήματα σε σχέση με τη συσκευή ή το μέσο αναπαραγωγής (π.χ. αν αυτός που κάνει την παραγωγή είναι ιδιοκτήτης του μέσου αναπαραγωγής κ.ά.). Κατά συνέπεια, και η διατύπωση «στο πλαίσιο μιας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού» θα κατανοηθεί με την ίδια λειτουργική προσέγγιση. Δεν δηλώνει συγκεκριμένο χώρο, εντός του οποίου πρέπει να γίνεται η αναπαραγωγή, ή την ύπαρξη δικαιώματος επί της συσκευής ή του μέσου, με τα οποία γίνεται η αναπαραγωγή, αλλά ότι η

αναπαραγωγή πρέπει να εξυπηρετεί τις ανάγκες της σχετικής επιχείρησης, οργανισμού ή υπηρεσίας σύμφωνα με το σκοπό τους. Συνακόλουθα, αναπαραγωγή που γίνεται από υπαλλήλους μιας επιχείρησης, με συσκευές και μέσα της επιχείρησης, για την κάλυψη ιδιωτικών αναγκών και όχι αναγκών της επιχείρησης, αποτελεί «αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση εκείνου που την κάνει», κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 18 παρ. 1 εδ. α` του ν. 2121/1993 (βλ. προσκομιζόμενη από 10-10-2013 γνωμοδότηση Μιχ. Π. Σταθόπουλου, σελ. 4-7).

Άλλωστε, η ερμηνεία της ως άνω έννοιας είναι σύμφωνη και εναρμονισμένη με τη νομολογία του ΔΕΕ, σε σχέση με την ερμηνεία του άρθρου 5, παρ. 2, στοιχ. β της Οδηγίας 2001/29. Όπως προαναφέρθηκε, το ΔΕΕ έχει κρίνει ότι η δίκαιη αποζημίωση, που θεσπίζεται με τη διάταξη αυτή, αποτελεί αποζημιωτικό αντιστάθμισμα για τη ζημία που προκαλείται στους δημιουργούς από την αναπαραγωγή των έργων τους για ιδιωτική χρήση και ότι κατ' αρχήν υπόχρεος για την καταβολή αυτής είναι ο ιδιώτης, εκείνος που κάνει την αναπαραγωγή για τις προσωπικές του ανάγκες. Κρίσιμο, επομένως, είναι αν ιδιώτης προβαίνει σε αναπαραγωγή για προσωπική του χρήση. Αν συμβαίνει αυτό, η αναπαραγωγή προξενεί ζημία στον δικαιούχο και αυτός που την κάνει είναι ο κατ' αρχήν υπόχρεος προς αποζημίωση. Συναφώς, το ΔΕΕ έκρινε ότι αρκεί και μόνο η ικανότητα του εξοπλισμού να παράγει αντίγραφα για να δικαιολογήσει την επιβολή τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, υπό την προϋπόθεση ότι ο εν λόγω εξοπλισμός έχει διατεθεί σε φυσικά πρόσωπα υπό την ιδιότητά τους ως ιδιωτών χρηστών. Αντίστροφα, το ΔΕΕ έχει κρίνει ότι μόνο το γεγονός της διάθεσης συσκευών ή υλικού ψηφιακής αναπαραγωγής σε μη ιδιώτες χρήστες δεν αποκλείει την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση. Αυτό σημαίνει ότι το τυπικό κριτήριο της διάθεσης σε μη ιδιώτη δεν μπορεί να υπερισχύσει έναντι του λειτουργικού κριτηρίου του σκοπού της αναπαραγωγής, που γίνεται με τη συσκευή, το υπόθεμα κλπ. Αντίθετη εκδοχή, που θα οδηγούσε στην υιοθέτηση τυπικού κριτηρίου, με την έννοια ότι η αναπαραγωγή που γίνεται σε χώρους μη ιδιωτών (π.χ. μιας επιχείρησης ή υπηρεσίας) και με συσκευές αυτών δεν είναι ή δεν μπορεί να είναι αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση, για μόνο το λόγο ότι οι συσκευές αυτές διατίθενται σε επιχειρήσεις, αντιστρατεύεται ευθέως το πνεύμα και το σκοπό της ως άνω Οδηγίας, που συνίσταται στην αποτελεσματική προστασία του δικαιούχου, του οποίου περιορίζεται το δικαίωμα και στη διασφάλιση ότι θα εισπράξει πράγματι δίκαιη αποζημίωση, εφόσον η μη επιβολή τέλους ιδιωτικής αντιγραφής στη διάθεση του εξοπλισμού προς τις επιχειρήσεις, στην περίπτωση που με αυτόν πραγματοποιείται αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση, θα ισοδυναμούσε με περιορισμό του δικαιώματος αναπαραγωγής, χωρίς την καταβολή δίκαιης αποζημίωσης (βλ. προσκομιζόμενη από 10-10-2013 γνωμοδότηση Μιχ. Π. Σταθόπουλου, σελ. 10, 11, 15). Εξάλλου, στην ημεδαπή έννομη τάξη λειτουργικά αντίστοιχη ρύθμιση προς εκείνη του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχ. β της Οδηγίας 2001/29 είναι αυτή του άρθρου 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993, με την οποία ορίζεται ότι: "Εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συσκευές ή εξαρτήματα μη ενσωματωμένα ή ενσωματώσιμα στην κύρια μονάδα ηλεκτρονικών υπολογιστών που λειτουργούν σε συνάρτηση με αυτούς και χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για την ψηφιακή αντιγραφή ή για την ψηφιακή μετεγγραφή από ή προς αναλογικά μέσα (εξαιρουμένων των εκτυπωτών), μαγνητικές ταινίες ή άλλοι υλικοί φορείς πρόσφοροι για την αναπαραγωγή ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συμπεριλαμβανομένων των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής - όπως CD-RW, CD-R, φορητοί οπτικοί μαγνητικοί δίσκοι χωρητικότητας άνω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (άνω των 100 Mbytes), αποθηκευτικά μέσα/δισκέτες κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes) - φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και στους κατά την παρούσα διάταξη δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, εξαιρουμένων των προς εξαγωγή ειδών.

Η αμοιβή ορίζεται σε 3% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας η ήχου και εικόνας, συμπεριλαμβανομένων και των συσκευών ή εξαρτημάτων μη ενσωματωμένων ή μη ενσωματώσιμων στην κύρια μονάδα του ηλεκτρονικού υπολογιστή (εκτός από σαρωτές), των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων πρόσφορων για την αναπαραγωγή ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας καθώς και των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής εκτός από τα αποθηκευτικά μέσα/δισκέτες κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes) -και σε 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών, των σαρωτών, του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και των αποθηκευτικών μέσων (δισκέτες) χωρητικότητας κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes). Σε κάθε περίπτωση ο υπολογισμός της αξίας γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους εισαγωγείς ή από τους παραγωγούς των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία των δικαιούχων.

Η αμοιβή που εισπράττεται από την εισαγωγή ή την παραγωγή φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες, αποθηκευτικών μέσων (δισκετών) κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων και σαρωτών (4%) κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των πνευματικών δημιουργών και των εκδοτών εντύπων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την εισαγωγή ή την παραγωγή των συσκευών εγγραφής και υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, των συσκευών και εξαρτημάτων μη ενσωματωμένων στην κύρια μονάδα ηλεκτρονικών υπολογιστών (6%), καθώς και των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής εκτός από τα αποθηκευτικά μέσα (δισκέτες) κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων, κατανέμεται κατά 55% στους πνευματικούς δημιουργούς, 25% στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και 20% στους παραγωγούς γραμμένων μαγνητικών ταινιών ή άλλων γραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας". Όπως προειπώθηκε, το ανωτέρω άρθρο 18 καθιερώνει περιορισμό του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού, σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο αυτού, επιτρέπεται η αναπαραγωγή ενός πνευματικού έργου, εφόσον γίνεται για ιδιωτική χρήση. Επειδή, όμως, με τις σύγχρονες μεθόδους αναπαραγωγής των έργων μπορεί να γίνεται μαζική αναπαραγωγή αυτών, την οποία δεν μπορούν να ελέγξουν οι δημιουργοί, θεσμοθετείται με την παρ. 3 του ανωτέρω άρθρου η καταβολή σε αυτούς εύλογης αμοιβής, ως αποζημιωτικό αντιστάθμισμα για την ελεύθερη ιδιωτική αναπαραγωγή, η οποία υπολογίζεται επί της αξίας των αντικειμένων που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή των έργων και καταβάλλεται από τα αναφερόμενα στην παράγραφο αυτή πρόσωπα (παραγωγούς, εισαγωγείς, εμπόρους; στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που το κατανέμουν σύμφωνα με τους ορισμούς του νόμου (ΑΠ 2097/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, όγδοη έκδοση, σελ. 239-246, Κοτσίρης, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, τρίτη έκδοση, σελ. 183-184, Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, σελ. 181-184, Μαρίνος, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 187-189). Η υποχρέωση καταβολής της εύλογης αυτής αμοιβής δεν συνδέεται με συντελεσμένη αναπαραγωγή έργων, αλλά απλώς αρκεί το πρόσφορο των αντικειμένων για αναπαραγωγή, ενώ τα αντικείμενα που θεωρούνται πρόσφορα για την πραγματοποίηση ιδιωτικής αναπαραγωγής απαριθμούνται στο νόμο.

Έτσι, η δυνατότητα χρησιμοποίησης των αντικειμένων αυτών για ιδιωτικές αναπαραγωγές αρκεί και κατά συνέπεια δεν απαλλάσσεται από την καταβολή της αμοιβής των δημιουργών η επίκληση και απόδειξη ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση το αντικείμενο δεν θα χρησιμοποιηθεί για ιδιωτική αναπαραγωγή. Η άποψη αυτή στηρίζεται και στο γεγονός ότι η αποσύνδεση της καταβολής της αμοιβής από συγκεκριμένη αναπαραγωγή επιβεβαιώνεται και από το ότι ο νομοθέτης καθόρισε το ύψος σε πάγιο ποσοστό, διαφορετικό για κάθε κατηγορία αντικειμένων, ανάλογα με την

πιθανότητα χρησιμοποιήσεώς τους για ιδιωτική αναπαραγωγή και δεν καθόρισε το ύψος αυτής κατά περίπτωση και σύμφωνα με συγκεκριμένα κριτήρια. Μάλιστα, ο υπολογισμός της γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση των αντικειμένων από το εργοστάσιο, έτσι ώστε οι οφειλέτες της εύλογης αμοιβής περιορίζονται στους εισαγωγείς και τους παραγωγούς των παραπάνω αντικειμένων (ΑΠ 2097/2013 ό.π.). Οι ανωτέρω δύο διατάξεις εναρμονίζονται πλήρως με την Οδηγία 2001/29/EK, και δη με την προβλέπουσα τον περιορισμό της περιουσιακής εξουσίας (ΐψηφιακής) αναπαραγωγής λόγω ιδιωτικής χρήσης με την καθιέρωση «δίκαιης αποζημίωσης», διάταξη του άρθρου 5 παράγραφος 2 στοιχείο β' αυτής, όπως αυτή ερμηνεύτηκε από το ΔΕΕ κατά τα εκτιθέμενα στη νομική σκέψη ανωτέρω, δεδομένου ότι: α) δεν θεσπίζεται με αυτές αδιακρίτως η επιβολή τελών σε όλα τα τεχνικά μέσα αναπαραγωγής που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ιδιωτική αντιγραφή, καθώς σύμφωνα με το εδάφιο β' της παραγράφου 1 εξαιρείται της ιδιωτικής χρήσης η χρήση που γίνεται στο πλαίσιο μίας επιχείρησης ή μίας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού, με συνέπεια να υφίσταται εύλογος σύνδεσμος υεταξύ της εύλογης αμοιβής (όπως αποδίδεται στο κείμενο του εν λόγω ελληνικού νόμου η ταυτόσημη έννοια της «δίκαιης αποζημίωσης» του κοινοτικού δικαίου) και του οικείου περιορισμού της περιουσιακής εξουσίας αναπαραγωγής που τη δικαιολογεί (βλ. ΑΠ 2097/2013 ό.π.). β) Η διατύπωση της φράσης «εφόσον η αναπαραγωγή γίνεται για ιδιωτική χρήση εκείνου που την κάνει» στο εδάφιο α' της παραγράφου 1, καθιστά σαφή, εξ έποψης γραμματικής ερμηνείας, την οριοθέτηση της έννοιας της ιδιωτικής χρήσης με βάση το ουσιαστικό κριτήριο, με αποτέλεσμα να μην αποκλείεται αυτή και στα πλαίσια μίας επιχείρησης ή μίας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού εφόσον διενεργείται συγκεκριμένα για την ικανοποίηση ατομικών αναγκών και επιδιώξεων συγκεκριμένου προσώπου (βλ. προσκομιζόμενη από 10-10-2013 γνωμοδότηση Μιχ. Π. Σταθόπουλου, σελ. 5 και 6). γ) Η ρύθμιση της παραγράφου 3 αφενός συνδέει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής με τη χρήση τεχνικών μέσων για την ελεύθερη αναπαραγωγή προς ιδιωτική χρήση («...Εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα...») και αφετέρου επιβάλλει την υποχρέωση καταβολής αμοιβής σε όλες τις συσκευές ή μέσα πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ή συμβολών, είτε αυτά διατίθενται σε ιδιώτες είτε σε μη ιδιώτες, όπως επιχειρήσεις, οργανισμούς, υπηρεσίες, καθώς δεν εξαιρεί ρητά την τελευταία περίπτωση (βλ. προσκομιζόμενη από 10-10-2013 γνωμοδότηση Μιχ. Π. Σταθόπουλου, σελ. 17). δ) Η γενική διατύπωση της παραγράφου 3, σε συνδυασμό με μια σύμφωνη προς το δίκαιο της Ε.Ε. ερμηνεία (βλ. αρ. 266 και 267 ΣΑΕΕ και ΕφαΘ 7196/2007, ΤΝΠ Νόμος), όπως αυτή αναπτύσσεται στη μείζονα πρόταση ανωτέρω, υποδηλώνει την ύπαρξη ενός λανθάνοντος μαχητού τεκμηρίου για τους εισαγωγείς ή παραγωγούς τεχνικών μέσων αναπαραγωγής πρόσφορων για ιδιωτική αντιγραφή. Σύμφωνα με το συγκεκριμένο τεκμήριο, οι εν λόγω επαγγελματίες νοούνται κατ' αρχήν υπόχρεοι σε καταβολή της εύλογης αμοιβής και, συναφώς, στην υποβολή της σχετικής υπεύθυνης δήλωσης της επόμενης παραγράφου 4, εάν όμως αποδείξουν ότι τα τεχνικά μέσα αναπαραγωγής που εισάγουν ή κατασκευάζουν διατίθενται σε μη ιδιώτες και επιπλέον προορίζονται τοοδήλως για χρήσεις άλλες από την αναπαραγωγή αντιγράφων για ιδιωτική (ρήση (διότι διοχετεύονται σε επιχειρήσεις, υπηρεσίες ή οργανισμούς που τα χρησιμοποιούν για επαγγελματική χρήση), τότε μπορούν να απαλλαγούν απο την υποχρέωση καταβολής της ανωτέρω «εύλογης αποζημίωσης» (βλ. ΑΠ 2097/2013, ό.π.· Σταθόπουλο, ό.π., σελ. 17 και Καλλινίκου, Αναπαραγωγή /ια ιδιωτική χρήση και εφαρμογή του άρθρου 18 Ν. 2121/1993 μετά την απόφαση Padawan, ΧρΙΔ 2013, σελ. 405), η οποία εφόσον έχει καταβληθεί τους επιστρέφεται σύμφωνα με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρα 904 επ. ΑΚ) (βλ. ΑΠ 2097/2013 ό.π.). Το δε πρόδηλο της χρήσης των ως άνω τεχνικών μέσων για επαγγελματικούς σκοπούς και όχι για ιδιωτική χρήση, συνιστά ζήτημα που επαφίεται στην εκτίμηση των αποδείξεων κάθε ένδικης περίπτωσης. Με την υπό κρίση αγωγή ο ενάγων, οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, νομίμως συσταθείς, ο οποίος ενεργεί εν προκειμένω ως διαχειριστής και αντιπρόσωπος των

αναφερομένων στην αγωγή οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, που συγκροτούν τη νόμιμη πλειοψηφία των δικαιούχων- κοινωνών του κοινού δικαιώματος του 55% της εύλογης αμοιβής για την ιδιωτική αναπαραγωγή οπτικοακουστικών έργων (άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993), με την εντολή και εξουσία να επιδιώκει δικαστικά από τις υπόχρεες επιχειρήσεις την οφειλόμενη στους δημιουργούς εύλογη αμοιβή και να την αποδίδει εν συνεχεία κατά την αναλογία του καθενός στους δικαιούχους αυτής, ζητεί, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να υποχρεωθεί η εναγομένη, παραγωγός των υπαγόμενων στο άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993 τεχνικών μέσων/συσκευών που είναι πρόσφοροι για την ιδιωτική αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας, να της καταβάλει την οφειλόμενη για τα έτη 2005-2011 επίδικη εύλογη αμοιβή για την ιδιωτική αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας, η οποία ανέρχεται, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή, στο ποσό των 85.292,63 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, καθώς και να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική της δαπάνη. Με το περιεχόμενο αυτό και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 7, 8, 9, 10, 14 παρ. 2, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ, 3 παρ. 26α του ν. 2479/1997 και 6 έως 10 του ν. 2943/2001, σε συνδυασμό με την Απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δικαιοσύνης 50726/2006 (Φ.Ε.Κ. Β' 739/20.6.2006), προκειμένου να δικαστεί κατά την τακτική διαδικασία, είναι πασαδεκτή, ιδίως δε επαρκώς ορισμένη, αφού διαλαμβάνει όλα τα απαραίτητα κατ' αρ. 216 ΚΠολΔ στοιχεία, και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 211 επ., 785 επ., 788, 789, 713 επ., 718, 719, 340, 346 ΑΚ, 1, 2, 3, 18 §§ 1, 3-6, 54, 55, 56, 58 ν. 2121/1993, 907, 908, 176 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δοθέντος ότι για το αντικείμενό της προσκομίζεται το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το υπ' αριθμ. 14223128 Σειρά VI, Διπλότυπο Είσπραξης της ΔΟΥ ΙΓ Αθηνών, με τα επικολληθέντα επ' αυτού ένσημα υπέρ ΤΝ, ΕΤΑΑ-ΤΠΔΑ, ΕΤΑΑ-ΤΥ-ΠΔΑ), καθώς και το υπ' αριθμ. 722551, Σειρά Α, καταθετήριο ΕΤΑΑ-ΤΑΝ, Τμήμα Πόρων, δικαιώματα ΤΑΝ 10% επί δικαστικού ενσήμου).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρος του ενάγοντος (η εναγομένη δεν εξέτασε μάρτυρα), η οποία δόθηκε νομότυπα ενώπιον του ακροατηρίου του Δικαστηρίου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απομαγνητοφωνημένα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται νόμιμα και προσκομίζουν, προκειμένου να χρησιμεύσουν είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, από τα διδάγματα της κοινής πείρας, τα οποία το Δικαστήριο λαμβάνει αυτεπαγγέλτως υπόψη αποδεικνύονται τα κάτωθι πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων, αστικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης, είναι Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης (ΟΣΔ), ο οποίος έχει συσταθεί και λειτουργεί νόμιμα, σύμφωνα με τα άρθρα 54 επ. του ν. 2121/1993 (με βάση την υπ' αριθμ. 6/28-02-1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών και την απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στη Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ΦΕΚ 1164/30-12-1997), με αποκλειστικό σκοπό της συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών-μελών του (σκηνοθέτες, σεναριογράφοι, θεατρικοί συγγραφείς, δημιουργοί πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο, καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτόν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες, καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από τον ενάγοντα των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την απόδοση σ' αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του

άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων). Σύμφωνα με το νόμο (άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993), η αμοιβή που εισπράττεται από την εισαγωγή ή την παραγωγή των συσκευών εγγραφής και υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας κλπ., ήτοι ποσοστό 6% επί της αξίας των συσκευών αυτών, κατανέμεται, μεταξύ άλλων, κατά 55% στους πνευματικούς δημιουργούς. Καθιερώνεται, επομένως, κοινωνία δικαιώματος μεταξύ των δικαιούχων της προβλεπόμενης στη διάταξη αυτή εύλογης αμοιβής για την ιδιωτική αναπαραγωγή έργων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι οι κατωτέρω αναφερόμενοι και νομίμως συσταθέντες και λειτουργούντες οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι συγκροτούν τη νόμιμη πλειοψηφία (ήτοι 55%) των δικαιούχων-κοινωνών του κοινού δικαιώματος της εύλογης αμοιβής για την ιδιωτική αναπαραγωγή έργων, δυνάμει του από 20-03-2003 Πρακτικού Αποφάσεων Πλειοψηφίας Οπτικοακουστικού Εύλογης Αμοιβής του άρθρου 18 του ν. 2121/1993 σε συνδυασμό και με την προσκομισθείσα από τον ενάγοντα από 18-03-2015 δήλωση του νομίμου εκπροσώπου του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης με την επωνυμία «.....», διόρισαν τον ενάγοντα οργανισμό συλλογικής διαχείρισης διαχειριστή της ως άνω εύλογης αμοιβής (ποσοστού 5%), αναθέτοντάς του, μεταξύ άλλων, τις εντολές-εξουσίες, ενεργώντας στο όνομα και για λογαριασμό τους: α) να εισπράττει από τις υπόχρεες επιχειρήσεις την οφειλόμενη στους δημιουργούς του οπτικοακουστικού τομέα εύλογη αμοιβή του άρθρου 18 του ν. 2121/1993 για την ιδιωτική αναπαραγωγή οπτικοακουστικών έργων (55% επί του 6%) και να την αποδίδει στη συνέχεια κατά την αναλογία του καθενός στους δικαιούχους της, 3) να προβαίνει, στο όνομα και για λογαριασμό του συνόλου των ως άνω δικαιούχων-κοινωνών του 55% επί του 6% της ως άνω εύλογης αμοιβής, σε κάθε εξώδικη και δικαστική ενέργεια για την επιδίωξη της καταβολής της οφειλόμενης στους συμβεβλημένους ΟΣΔ ως άνω εύλογης αμοιβής και ιδίως να εγείρει αγωγές κλπ και να αποδίδει στη συνέχεια τα επιδικαζόμενα ποσά κατά την αναλογία του καθενός στους δικαιούχους τους.

Ειδικότερα, οι νομίμως λειτουργούντες ΟΣΔ, που καλύπτουν το σύνολο των πνευματικών δημιουργών-κοινωνών της εύλογης αμοιβής για την ιδιωτική αναπαραγωγή οπτικοακουστικών έργων, στο όνομα και για λογαριασμό των οποίων ενεργεί ο ενάγων, κατά τα ανωτέρω, είναι: α) ο αστικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Πνευματικών Δικαιωμάτων Διευθυντών Φωτογραφίας-Σκηνογραφίας-Ενδυματολόγων-Ηχοηχημάτων- Μοντέρ ΣΥΝ.ΠΕ», ο οποίος έχει συσταθεί δυνάμει της υπ` αριθμ. 4/1994 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών-μελών του (διευθυντές φωτογραφίας, σκηνογράφοι, ενδυματολόγοι, ηχοηχητές, μοντέρ, καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτόν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες), καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από αυτόν των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την απόδοση σ` αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων), β) ο αστικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», ο οποίος έχει συσταθεί δυνάμει της υπ` αριθμ. 21/1995 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών,

που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 939/22-10-1997), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών-μελών του (δημιουργοί των εικαστικών τεχνών, καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτόν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες), καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από αυτόν των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την απόδοση σ' αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων), γ) ο αστικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», ο οποίος έχει συσταθεί δυνάμει της υπ' αριθμ. 679/1996 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών-μελών του (δημιουργοί έργων του λόγου, όπως συγγραφείς κλπ., καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτόν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες), καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από αυτόν των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την αποδοχή σ' αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων), δ) ο αστικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «....», ο οποίος έχει συσταθεί δυνάμει της υπ' αριθμ. 8/1998 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1052/Β/4-06-1999), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών-μελών του (δημιουργοί φωτογραφικών έργων, καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτόν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες), καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από αυτόν των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την απόδοση σ' αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων), ε) ο αστικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», ο οποίος έχει συσταθεί δυνάμει της υπ' αριθμ. 5/2002 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με απόφαση

του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1147/3-09-2002), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των όημιουργών-μελών του (δημιουργοί θεατρικών έργων, καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτόν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες), καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από αυτόν των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την απόδοση σ' αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων), στ) ο αστικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», ο οποίος έχει συσταθεί δυνάμει της υπ' αριθμ. 5/2001 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 323/18-03-2003), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών-μελών του (μουσικοσυνθέτες, στιχουργοί, καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτόν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες), καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από αυτόν των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την απόδοση σ' αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων), ζ) η ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....», η λειτουργία της οποίας εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. 9485/1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 939B/22-10-1997), με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών-μελών της (μουσικοσυνθέτες, στιχουργοί, καθώς και κληρονόμοι των ως άνω δημιουργών), οι οποίοι, δυνάμει υφισταμένων συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, έχουν αναθέσει σε αυτήν τη διαχείριση και προστασία του συνόλου των περιουσιακών τους δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους (και εφόσον πρόκειται για κληρονόμους, επί του συνόλου των έργων, που δημιουργήθηκαν από τους κληρονομηθέντες), καθώς και των συγγενικών τους δικαιωμάτων και των εξουσιών, που απορρέουν από αυτά, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία, διαπραγμάτευση και είσπραξη από αυτήν των πνευματικών δικαιωμάτων τους και την απόδοση σ' αυτούς των εισπραττόμενων αμοιβών, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993, επί της αξίας των τεχνικών μέσων, που είναι πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας (οπτικοακουστικών έργων). Η εναγομένη είναι νομίμως συσταθείσα ανώνυμη εταιρία, της οποίας σκοπός είναι, μεταξύ άλλων, η σχεδίαση, κατασκευή, διασκευή, επισκευή και εμπορία προϊόντων ηλεκτρολογίας, ηλεκτρονικής και ραδιοηλεκτρονικής υψηλής τεχνολογίας, προγραμμάτων πληροφορικής και η εμπορία όλων των παραπάνω στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Στη δραστηριότητα αυτή περιλαμβάνονται η μελέτη και εκπόνηση ερευνητικών προγραμμάτων για την ανάπτυξη, κατασκευή και διάθεση στην αγορά νέων προϊόντων στις επιστήμες

υπολογιστών και πληροφοριών, στην πληροφορική και τις επικοινωνίες, καθώς και στο χώρο των διαδραστικών πολυμέσων. Επίσης, στους σκοπούς της εντάσσεται και η προμήθεια, εισαγωγή και εμπορία ηλεκτρολογικών και ηλεκτρονικών υλικών, μηχανημάτων, συσκευών, ανταλλακτικών και η παροχή μηχανογραφικών υπηρεσιών σε τρίτους.

Στα προϊόντα κατασκευής και εμπορίας της εναγομένης περιλαμβάνονται συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, καθώς και υλικοί φορείς ψηφιακής αντιγραφής, όπως mp3 player, usb, δέκτης MPEG4 με λειτουργία PVR, για την εγγραφή τηλεοπτικών προγραμμάτων σε εξωτερικό σκληρό δίσκο, mp4 multimedia player, για την αναπαραγωγή ακόμα και ταινιών μεγάλου μήκους, αναλογικές και ψηφιακές συσκευές εγγραφής επίγειων αναλογικών και ψηφιακών τηλεοπτικών προγραμμάτων. Εκ του συγκεκριμένου πεδίου εμπορίας της δε, σύμφωνα με την αναπτυσσόμενη στην ως άνω μείζονα πρόταση της παρούσας ερμηνευτική προσέγγιση των παρ. 3 και 1 του αρ. 18 του ν. 2121/1993, συνάγεται, κατά μαχητό τεκμήριο, ότι η εναγόμενη είναι κατ' αρχήν υπόχρηη προς καταβολή της εύλογης αμοιβής για τον περιορισμό της περιουσιακής εξουσίας αναπαραγωγής για ιδιωτική χρήση του αυτού εν λόγω άρθρου. Προς το σκοπό αυτό, λοιπόν, ο ενάγων, καθώς και οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης τους οποίους εν προκειμένω εκπροσωπεί, με την από 25-01-2012 εξώδικη δήλωση - πρόσκλησή τους προς την εναγομένη, που της επιδόθηκε την 1-02-2012 (βλ. την υπ' αρ. 4241B/1-02-2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Πειραιώς, Γεωργίου Καλλιγέρη), την κάλεσαν, εντός προθεσμίας ενός μήνα από τη συγκεκριμένη κοινοποίηση, να υποβάλει στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (εφεξής Ο.Π.Ι.) έγγραφη υπεύθυνη δήλωση κατά το ν. 1599/1986 και σύμφωνα με το άρθρο 18 παρ. 4 του ν. 2121/1993 σχετικά: α) με τη συνολική αξία των αναλογικών και ψηφιακών συσκευών εγγραφής έργων ήχου και εικόνας, των αναλογικών και ψηφιακών υλικών φορέων, που είναι πρόσφοροι για την αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας, καθώς και οποιουδήποτε άλλου υπαγόμενου στο άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993- αναλογικού ή/και ψηφιακού- τεχνικού μέσου, που η εναγομένη έχει διαθέσει κατά το χρονικό διάστημα από την 1-01-2005 μέχρι την 31-12-2011, β) την αλήθεια των εν λόγω ανακοινώσεων.

Η εναγόμενη δεν συμμορφώθηκε με την ως άνω πρόσκληση και δεν υπέβαλε στην ταχθείσα προθεσμία την ανωτέρω υπεύθυνη δήλωση στον Ο.Π.Ι., με συνεπακόλουθο ο ενάγων και οι εκπροσωπούμενοι στην παρούσα δίκη από αυτόν οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να ασκήσουν εναντίον της, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, την από 26-04-2012 (αρ. εκ. κατ. 8097/30-04-2012) αίτηση, με αντικείμενο να υποχρεωθεί προς τούτο η εν λόγω αντίδικός τους. Επί της αιτήσεως αυτής εξεδόθη η υπ' αριθμ. 2365/2013 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων), όπως αυτή διορθώθηκε με την υπ' αριθμ. 5684/2013 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία η εναγόμενη υποχρεώθηκε, με την απειλή σε βάρος της χρηματικής ποινής ύψους 20.000 ευρώ, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης της, να υποβάλει αμέσως στον Ο.Π.Ι. υπεύθυνη δήλωση του Ν. 1599/1986. η οποία θα υπογράφεται από τον κατά το καταστατικό της νόμιμο εκπρόσωπό της, και θα αναφέρει α) τη συνολική αξία των αναλογικών και ψηφιακών συσκευών εγγραφής ήχου και εικόνας, β) τη συνολική αξία των αναλογικών και ψηφιακών υλικών φορέων ήχου και εικόνας, που η εναγομένη παρήγαγε και διέθεσε κατά το χρονικό διάστημα από 1-01-2005 έως 31-12-2011 και γ) ότι αυτή είναι πράγματι η συνολική αξία χωρίς καμία απόκρυψη. Ακολούθως, ο νόμιμος εκπρόσωπος της εναγομένης, ..., σε συμμόρφωση προς την ως άνω δικαστική απόφαση, υπέβαλε προς τον Ο.Π.Ι. την από 13-06-2013 υπεύθυνη δήλωση του Ν. 1599/1986, σύμφωνα με την οποία δήλωσε ότι: α) η συνολική αξία των αναλογικών και ψηφιακών συσκευών εγγραφής ήχου και εικόνας, που η εναγομένη παρήγαγε και διέθεσε κατά το χρονικό διάστημα από 1-01-2005 έως 31-12-2011 είναι 2.584.625 ευρώ, β) η συνολική αξία των αναλογικών και ψηφιακών

υλικών φορέων ήχου και εικόνας, που η εναγομένη παρήγαγε και διέθεσε κατά το χρονικό διάστημα από 1-01-2005 έως 31-12-2011 είναι μηδενική. Ο ενάγων, καθώς και οι εκπροσωπούμενοι από αυτόν οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, αποδέχθηκαν το περιεχόμενο της συγκεκριμένης δήλωσης ως αληθές, καθώς δεν προέκυψε ότι προχώρησαν σε έλεγχο της ακρίβειας αυτού, κατά τα οριζόμενα στην παρ. 8 του αρ. 18 του ν. 2121/1993. Επιπρόσθετα, οι ως άνω αναλογικές και ψηφιακές συσκευές εγγραφής ήχου και εικόνας, στις οποίες περιλαμβάνονται τα ανωτέρω είδη κατασκευής και εμπορίας της εναγομένης, που προαναφέρθηκαν, είναι, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, τεχνικά κατάλληλες και εμφανώς έχουν ως προορισμό την πραγματοποίηση εγγραφών ήχου και εικόνας για ιδιωτική χρήση, ως εκ τούτου, κατ' αρχήν, υπόκεινται στην υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής. Εν συνεχεία, ο ενάγων απέστειλε στην εναγομένη την από 1-07-2013 εξώδικη δήλωση-πρόσκληση, με την οποία της ζητούσε, όπως εντός πέντε (5) εργασίμων ημερών από τη λήψη της, να του καταβάλει το ποσό των 85.292,63 ευρώ, ως εύλογη αμοιβή του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 για την ιδιωτική αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας, που η εναγομένη οφείλει στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, στους οποίους αναλογεί το 55% της εύλογης αυτής αμοιβής ποσοστού 6% της αξίας των συσκευών αυτών. Σε απάντηση της ως άνω εξώδικης δήλωσης, η εναγομένη απέστειλε την από 22-07-2013 εξώδικη απάντηση-πρόσκληση, με την οποία αρνήθηκε την υποχρέωσή της προς καταβολή του ως άνω ποσού, ισχυριζόμενη ότι (α) δεν συναλλάσσεται, ούτε διαθέτει απευθείας τα προϊόντα της σε ιδιώτες χρήστες, καθώς η διανομή αυτών γίνεται αποκλειστικά με χονδρική πώληση, σε άλλες επιχειρήσεις, οργανισμούς, αλυσίδες και καταστήματα λιανικής πώλησης προϊόντων πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών, (β) δεν διαθέτει, από πραγματικής και νομικής απόψεως, συσκευές εγγραφής έργων ήχου και εικόνας σε ιδιώτες- καταναλωτές, οι οποίοι δύνανται να τις χρησιμοποιούν για ιδιωτική χρήση/αναπαραγωγή, (γ) δεν δύναται να μετακυλίσει την εν λόγω επιβάρυνση σε ιδιώτες χρήστες, αφού δεν συναλλάσσεται καθόλου μαζί τους, αλλά μόνον με νομικά πρόσωπα (άλλα καταστήματα/επιχειρήσεις χονδρικής και λιανικής πώλησης), που δεν είναι καν γνωστό σε ποιον και πώς θα διαθέσουν περαιτέρω τα προϊόντα της (άλλωστε, λόγω της θέσης της στην αλυσίδα διακίνησης των προϊόντων δεν είναι σε θέση να γνωρίζει 1) εάν τα προϊόντα της τυχόν διατεθούν περαιτέρω/πωληθούν, πολλώ δε μάλλον 2) ποιοι θα είναι οι τελικοί αγοραστές των προϊόντων, ήτοι εάν πρόκειται για νομικά πρόσωπα/ επιχειρήσεις ή ακόμη και για τυχόν ιδιώτες/επιτηδευματίες, οι οποίοι δεν τα αποκτούν για ιδιωτική χρήση, αλλά για επαγγελματικούς σκοπούς), (δ) τυχόν επιβάρυνσή της με την υποχρέωση πληρωμής της προβλεπόμενης στο άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής αντίκειται στις διατάξεις της Οδηγίας 2001/29, καθώς στην περίπτωση αυτή εκλείπει ο αναγκαίος σύνδεσμος μεταξύ της επιβολής της συγκεκριμένης αμοιβής και της αναπαραγωγής για ιδιωτική χρήση και, σε αντίθεση με τις προϋποθέσεις που θέτει το ΔΕΕ, υπάρχει αδυναμία μετακύλισης στον εν τέλει υπόχρεο εκ του νόμου τελικό καταναλωτή/ιδιώτη-χρήστη. Τους αυτούς αμυντικούς της ισχυρισμούς η εναγομένη επανέλαβε με τις έγγραφες προτάσεις της. Ωστόσο, οι ισχυρισμοί αυτοί, αληθείς υποτιθέμενοι, δεν απαλλάσσουν την εναγομένη από την καταβολή της οφειλόμενης ως άνω εύλογης αμοιβής, κατ' άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993.

Σύμφωνα με τα στη μείζονα σκέψη εκτιθέμενα, όταν διατίθενται συσκευές, που είναι κατάλληλες και προορίζονται για την παραγωγή αντιγράφων για ιδιωτική χρήση, σε επαγγελματίες-μη φυσικά πρόσωπα, δικαιολογείται, επίσης, σύμφωνα με την Οδηγία 2001/29/ΕΚ και τη νομολογία του ΔΕΕ, το τεκμήριο ότι οι συσκευές αυτές χρησιμοποιούνται, άμεσα ή κατόπιν περαιτέρω διάθεσής τους σε μεταγενέστερο χρόνο από τους επιχειρηματίες αυτούς σε ιδιώτες, για την ποανματοποίηση αναπαραγωγής αντιγράφων για ιδιωτική χρήση. Λόγω των πρακτικών δυσχερειών στην εξακρίβωση των ιδιωτών, τελικών χρηστών των συσκευών αυτών, που καθιστούν αδύνατο τον

εντοπισμό τους από τους δικαιούχους της εύλογης αμοιβής, καθώς και της υποχρέωσης που υπέχει το κράτος μέλος, που εισάγει την εξαίρεση της αναπαραγωγής για ιδιωτική χρήση στο εσωτερικό του δίκαιο, να διασφαλίσει με αποτελεσματικό τρόπο την πραγματική είσπραξη της δίκαιης αποζημίωσης από τους δημιουργούς των προστατευόμενων έργων, το άρθρο 5 παρ. 2 στοιχ. β της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, σε εναρμόνιση με το οποίο λειτουργεί το άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993, ιδρύει νόμιμο μαχητό τεκμήριο υπέρ των δημιουργών. Στην περίπτωση αυτή, λόγω της αντιστροφής του βάρους απόδειξης ένεκα του μαχητού ως άνω τεκμηρίου, ο υπόχρεος καταβολής της εύλογης αμοιβής, προκειμένου να απαλλαγεί από την υποχρέωσή του αυτή, οφείλει να επικαλεστεί και αποδείξει ότι οι συσκευές αυτές, που είναι κατάλληλες και πρόσφορες για ιδιωτική αναπαραγωγή και έχουν διατεθεί σε επαγγελματίες, μη φυσικά πρόσωπα, προδήλως προορίζονται και χρησιμοποιούνται για σκοπούς άλλους από την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση (λ.χ. επαγγελματική χρήση).

Εν προκειμένω, η εναγόμενη ουδόλως επικαλείται, πολύ περισσότερο δεν αποδεικνύει ότι οι συσκευές που διέθεσε σε επαγγελματίες, μη φυσικά πρόσωπα (επιχειρήσεις, οργανισμούς, αλυσίδες και καταστήματα λιανικής πώλησης προϊόντων πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών) προορίζονται, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς ξένους προς την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση. Σε κάθε περίπτωση, από τα προσκομιζόμενα από την εναγόμενη τιμολόγια-δελτία αποστολής ετών 2007-2011 προκύπτει ότι, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, λαμβανομένων υπόψη της μεγάλης ποσότητας των διατεθέντων συσκευών, που είναι πρόσφορες προς ιδιωτική αναπαραγωγή, καθώς και των πελατών της εναγόμενης, που είναι εταιρίες, οι οποίες μεταπουλούν τα προϊόντα τους κυρίως σε ιδιώτες-καταναλωτές, οι συσκευές αυτές προορίζονται για την πραγματοποίηση αντιγραφής για ιδιωτική χρήση και όχι για σκοπούς ξένους προς αυτήν. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της εναγόμενης ότι η ένδικη αξίωση του ενάγοντος πρέπει να απορριφθεί ως καταχρηστικώς ασκηθείσα τυγχάνει απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος. Ειδικότερα, μόνη η αδράνεια του δικαιούχου του δικαιώματος να ασκήσει αυτό για μακρότατο χρονικό διάστημα δεν καθιστά καταχρηστική την άσκηση αυτού, ως υπερβαίνουσα τα επιβαλλόμενα από την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος όρια, δίχως αναφορά σε περιστατικά που αφορούν την προηγηθείσα της άσκησης ;ου δικαιώματος συμπεριφορά του δικαιούχου αυτού, η οποία συντέλεσε στη δημιουργία εύλογης πεποίθησης του υπόχρεου ότι το σχετικό δικαίωμα δεν θα ασκηθεί, ώστε να καθιστάται μη ανεκτή η μεταγενέστερη άσκηση του. Επιπρόσθετα, οι επαχθείς σε βάρος της εναγομένης συνέπειες, που θα προκληθούν από την άσκηση του ενδίκου δικαιώματος και την εκ μέρους της καταβολή της εύλογης αμοιβής, καθόσον, κατά τους ισχυρισμούς της, αδυνατεί πλέον να μετακυλίσει το σχετικό βάρος στους τελικούς χρήστες- ιδιώτες των διατιθέμενων από αυτήν συσκευών, δεν συνδέονται αιτιωδώς με συμπεριφορά του ενάγοντος ή εν γένει των δικαιούχων της εύλογης αυτής αμοιβής, αφού η εναγομένη δεν εμποδίστηκε από τους τελευταίους στο να συνυπολογίσει την παραπάνω υποχρέωσή της στην κατάρτιση των τιμών της, ενσωματώνοντας το ποσό της εύλογης αμοιβής στην τελική τιμή των προϊόντων της, γνώριζε ότι υπέχει τη σχετική υποχρέωση λόγω της ιδιότητάς της, αφού και στο παρελθόν είχε κληθεί να την καταβάλει στους δικαιούχους αυτής, και παρ' όλα αυτά ενήργησε με δικό της επιχειρηματικό κίνδυνο, στο βαθμό που στον υπολογισμό της τιμής πώλησης των συσκευών της δεν έλαβε υπόψη την εύλογη αμοιβή. Συνακόλουθα, εφόσον η εναγομένη δεν ανταπέδωσε ότι οι διατεθείσες από αυτήν σε επαγγελματίες, μη φυσικά πρόσωπα συσκευές, που είναι κατάλληλες και πρόσφορες για αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας, προδήλως προορίζονται για σκοπούς ξένους προς την ιδιωτική χρήση, αυτή (ενν. εναγομένη) δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωσή της καταβολής της εύλογης αμοιβής, κατ' άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993 και συνεπώς πρέπει η ένδικη αγωγή να γίνει δεκτή και ως ουσία βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα, υπό την προαναφερθείσα ιδιότητά του, το

ποσό των 85.292.63 ευρώ (=2.584.625 ευρώ X 55% X 6%), ως εύλογη αμοιβή του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 για την ιδιωτική αναπαραγωγή έργων ήχου και εικόνας, κατά τα έτη 2005 έως 2011, που η εναγομένη οφείλει της οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, στους οποίους αναλογεί το 55% της εύλογης της αμοιβής, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, απορριπτομένου του ισχυρισμού της εναγομένης ότι οφείλει εύλογη αμοιβή από το έτος 2013 (ότε και οχλήθηκε εξωδίκως) και εφεξής και όχι για το προγενέστερο της όχλησης χρονικό διάστημα, ως μη νομίμου, διότι η σχετική αξίωση γεννάται και οφείλεται από της εισαγωγής του πρόσφορου για αναπαραγωγή εξοπλισμού ή της διάθεσής του από το εργοστάσιο, η δε αντίθετη εκδοχή, ότι, δηλαδή, δεν οφείλεται εύλογη αμοιβή, παρά μόνο από τη στιγμή που θα ζητηθεί από τον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, δεν βρίσκει έρεισμα στη γραμματική διατύπωση του άρθρου 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993, αφού πρόκειται περί ενοχής, η οποία πηγάζει απευθείας από διάταξη νόμου (βλ. προσκομιζόμενη απόφαση ΕφΘεσσ 313/2008, ΕφΑΘ 6233/2007 ΕλλΔνη 2008, 272). Περαιτέρω, το παρεπόμενο αίτημα κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο, διότι η ενάγουσα που νίκησε δε θα υποστεί σημαντική ζημία από την καθυστέρηση στην εκτέλεση, ενώ, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, δεν συντρέχουν προς τούτο εξαιρετικοί λόγοι. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό της μεταξύ των διαδικών, λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας της σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόσθηκαν (αρ. 179 ΚπολΔ), κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στο διατακτικό κατωτέρω.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδικών.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των ογδόντα πέντε χιλιάδων διακοσίων ενενήντα δύο ευρώ και εξήντα τριών λεπτών (85.292,63 €), νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ το σύνολο των δικαστικών εξόδων μεταξύ των διαδικών.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση την 4-4-2016, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.